

LLETRES ▶ NOVETAT

Brioschi desgrana la història a través de segles de corrupció

▶ L'historiador repassa la gestió deshonest dels poderosos des de l'antiguitat

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

Al antic Egipte l'anomenaven *feqa*; *tatu*, a Mesopotàmia, i *shobadh* a la Bíblia. Els àrabs utilitzen el vocable *arruduca* i els grecs, *doron*. *Muncus* era la paraula llatina per al mateix terme, mentre que els anglesos en diuen *bribe*; *schmier*, els alemanys, i *tangente*, els italians. Nou paraules, nou idiomes i un mateix concepte: desfalco o suborn, o el que és el mateix: corrupció. La lliçó de lingüística és de Francesc Sanuy i la classe la imparteix al pròleg d'un llibre amb un argument de rabiosa actualitat: *Breu història de la corrupció: de l'edat antiga fins als nostres dies* (La Campana), de l'historiador Carlo Alberto Brioschi.

L'aparició de l'exemplar aquesta setmana sembla una broma, però

més aviat té a veure amb la casualitat. «Es tracta d'un treball seriós i rigorós –afirma Isabel Martí, editora de La Campana– que a través d'una sèrie d'exemples històrics mostra com la corrupció és inherent a la naturalesa humana». Així, l'autor arrenca a Babilònia i de robatori en robatori –és a dir, suborn, prevaricació, tràfic d'influències, comissions, etc.– es planta a l'actualitat. Encara que el repàs és exhaustiu, tal com estan les coses, es troba a faltar un capítol espanyol.

FETS I REFLEXIONS // La llista de personatges citats és llarga i inclou històries previsibles i altres de sorprenents, com la de Dante Alighieri, que a més a més d'escriure la *Divina Comèdia* va tenir temps per posar la mà al tresor de Florència. Però el llibre no es limita a repassar casos sinó que va més enllà i inclou «les reflexions de l'home sobre la corrupció», explica Martí. De manera que el volum està ple de cites erudites, com la del poeta Stanislaw J. Lec: «Tenia la consciència neta. No l'havia utilitzat mai». ≡